

азъ останахъ да служа при майка ѝ, г-жа Ек. Каравелова. Напоследъкъ, пакъ постъпихъ у Лора въ къщата на ул. »Раковска« № 126. Тя живѣеше вече съ Пейо Яворовъ. Постъпихъ у тѣхъ миналата година, скоро подиръ Коледа. Презъ всичкото врѣме догдето служехъ у тѣхъ, дори до смъртъта на Лора, не съмъ ги виждала да се каратъ и да си говорятъ обидни думи, защото тѣ се много пазеха отъ мене. Забележвала съмъ по нѣкой път и то много често, че тѣ сж сърдити и намусени и не си приказватъ когато седнатъ да обѣдватъ или вечерятъ, но сръдната имъ не е траяла много, до вечертъта пакъ се смеятъ, весело приказватъ и се закачатъ. Предъ мене г-жата Лора никой път не се е оплаквала нѣщо отъ мъжа си Яворовъ. Напротивъ много пъти ми е казвала, че била много доволна, защото рано се прибиралъ, не скиталъ и не обичалъ да играе на карти. Не съмъ чувала помежду имъ кавга, безъ да ме знаятъ тѣ, че азъ мога да слушамъ. Виждала съмъ често госпожата ми Лора да плаче и когато е той тамъ и когато го нѣма, но не съмъ я питала защо плаче. Тѣ излизаха заедно на гости и разходка много често. Идваха имъ много гости, нейни и негови приятели и приятели. Познавамъ г-жа Кременъ. Тя идваше много често догдето бѣше госпожица — годеника ѝ бѣше на война. Обикновено идваше вечеръ и стоеше до късно, та като нѣма кой да я изпроводи, изпровождаше я г-нъ Яворовъ. Чувала съмъ често пъти г-жа Лора, да казва като я види, че пакъ иде: »уфъ, тази пакъ иде, аманъ отъ нея«. Не зная защо, но виждахъ, че Лора я мразеше. Често казваше за нея: »дойде и не се сеща да си отива«. Тази г-жа Кременъ се казваше като мома Дора Конова. Незная дали г-жа Лора е ревнувала мъжа си отъ госпожицата.

Въ петъкъ, преди смъртъта си, Лора бѣше весела и добре съ мъжа си. Не забележихъ този день между тѣхъ никаква сръдня. Още отъ сутринъта тя ми каза, че може довечера да бждатъ на гости. На обѣдъ Лора и Яворовъ обѣдваха заедно, следъ което той си отиде въ кабинета и тя отиде при него. Сутрината, въ петъкъ, Лора излезе изъ